

«Mai ho deixaria tot per ser actor»

ENTREVISTA-TEATRE. Un diumenge plujÃ3s de setembre ens trobem amb el jove actor **Peter Vives**, just abans d'actuar al **Teatre Kursaal** amb l'obra **El zoo de vidre**. Vives Ã3s conegut pels seus papers en la televisiÃ3. Els seus inicis comencen amb el paper de Nil a la telenovelÃ3-la *La Riera*, a partir d'aquÃ3 se li han anat obrint les portes amb les sÃ3ries *Ã3guila Roja*, *El tiempo entre costuras* i *Velvet*.

QuÃ3 Ã3s per tu i com definiries un bon actor?

Un bon actor el definiria com una persona capaç d'interpretar personatges molt diferents, de manera que sembli per l'espectador que Ã3s completament veritable. Que un actor ho senti i passi per processos de veritat, ajuda moltíssim i el pÃ3blic ho rep. Llavors hi ha actors tÃ3cnicament brutals, que sÃ3n molt bons actors i actuen d'una manera increÃ3ble. Per exemple, el LluÃ3s Barrera el considero un molt bon actor. En aquesta professiÃ3, no els millors treballen. Per exemple: si parles anglÃ3s, el fÃ3sic, la forma d'actuar i una mica la sort hi influeixen. I aixÃ3 et fa ser conscient i valorar quÃ3 estÃ3s treballant.

En la professiÃ3 tambÃ3 es parla de mals actors i jo crec hi ha actors que tenen menys registres, perÃ3 que si t'ho fan bÃ3, tambÃ3 sÃ3n bons actors. Per mi l'actor millor, inclÃ3s que Brando (que tenia una veritat increÃ3ble), en Daniel Day-Lewis Ã3s un altre pas respecte tot el demÃ3s; la manera com entra a fer coses tant diferents i tant de veritat.

Per exemple, tens una associaciÃ3 tu amb el Nil de La Riera?

Ã3s molt jo el Nil, com parla, com actua... Ã3s com jo passant per aquestes situacions i textos que em posen.

I l'escena que vas haver de matar el Teo, com la vas viure?

Potser per la formaciÃ3 de la Nancy, les escenes aixÃ3 les gaudeixo mÃ3s que les que he d'estar natural i parlant i sense que et passi res. La qÃ3estiÃ3 Ã3s ocupar el teu cap i no preocupar-te. I com que sempre tendeixo a preocupar, quan tinc una cosa clara en quÃ3 ocupar-me, com en aquest cas matar el Teo, el motor ja et funciona i et pots oblidar de tot.

Com recordes els teus inicis en el mÃ3n de la interpretaciÃ3?

Els inicis van ser als 15 anys, on col·laborava en una "Tv Movie". Ho recordo com un mÃ3n fascinant que m'atreia moltíssim. Llavors vaig seguir estudiant i no va ser fins "La Riera", que al ser diari, em va fer deixar els estudis, que per cert, ara he reprÃ3s.

Es diu que el mÃ3n dels actors no Ã3s un camÃ3 fÃ3cil. Vas sentir en tot moment el suport de la teva famÃ3lia?

No els hi vaig dir mai que volia ser actor, perquè potser si que Ã3s el quÃ3 volia, perÃ3 mai ho vaig deixar tot per ser actor, cosa que jo no recomano mai. No vaig deixar d'estudiar per ser actor, nomÃ3s quan vaig comenÃ3ar a treballar tots els dies i era per aixÃ3, perquè tenia una feina que m'ocupava. Mai ho hauria deixat tot per ser actor, ja que hi ha molt poques possibilitats, seria deixar la teva vida a una loteria.

Peter Vives, reflexiu, durant l'entrevista als camerinos del Kursaal. Foto: Albert Flotats

Estudies fÃ3sica, psicologia i, finalment, teatre. Tants canvis? Per quÃ3?

No van ser canvis... vaig acabar el batxillerat, no sabia ben bÃ3 quÃ3 estudiar i vaig provar amb les ciÃ3ncies. I el primer any de fÃ3sica va venir un director americÃ3 i vam gravar una pel·lÃ3cula de la Disney i vaig pensar que si ho feia, ho volia fer bÃ3, i llavors tambÃ3 vaig conÃ3ixer en Pep Armengol (un director de cÃ3stings) i amb aixÃ3, vaig decidir canviar-me a psicologia, que era molt

més fàcil i perfectament combinable amb el teatre per la tarda. Al final, entre "La Riera" i tot plegat, vaig deixar psicologia i ara em queda un any.

La teva carrera destaca, principalment, pels teus papers en la televisió i el cinema. T'agraden més que el teatre? O ha estat cosa del destí?

Clar, el destí m'ha anat oferint aquestes feines, més que el teatre, que m'ha vingut més tard. Però no sé què m'agrada més. Més que de la plataforma, depèn del projecte. Les tres plataformes tenen coses molt bones i coses dolentes.

A *Tiempo entre costuras* i *Águila Roja* interpretes personatges anglosaxons. Creus, per tant, que ha estat el teu perfil el què t'ha ajudat a aconseguir aquests papers?

Clar, evidentment. D'aquesta manera passes de competir contra 10.000 aspirants a competir contra 10.

El teu pas a la fama ha estat amb sèries d'època. T'agraden i t'hi sents caracteritzat?

Sí, m'agraden molt, és còmode. Cada director ho enfoca diferent. Per exemple a *Águila Roja* volien que fos tot molt antic i a *Velvet*, no. Quan actues, t'oblides que fas època. L'època no és determinant.

***Águila Roja*, *Tiempo Entre Costuras*, *Velvet* i *La Riera*. De quina sèrie en guardes més bon record? I amb quin personatge et sents més identificat?**

No ho sé, no te'n podria triar una. Cadascuna t'ensenya unes coses i cadascuna et porta a conèixer una gent. La Riera és l'única que vaig fer a Barcelona i era l'única que era més una rutina, que me la vaig fer més meva per tot el temps que hi he estat. Les altres eren en espai de temps més curts.

I amb quin personatge et sents més identificat? Podríem dir amb el Nil?

El Nil és l'únic actual, però sí, amb tots em sento molt identificat, fins i tot amb els més dolents.

Et sents millor interpretant un personatge bo i carismàtic o un de dolent?

El bo, has de caure bé i tal, en canvi en el dolent tens molta més llibertat per crear i per fer. Tens més joc.

La gent et para pel carrer a dir-te coses del personatge?

Sí, per exemple amb la Riera, sí? al ser una sèrie diària, a la gent els costa més diferenciar entre realitat i ficció. Entres a les seves vides cada dia i llavors quan et veuen mai et diuen coses com actor, sinó com a personatge.

En aquests moments, estàs treballant amb l'obra *El Zoo de Vidre*. Has deixat, temporalment, la televisió i el cinema. Cap on t'agradaria encaminar el teu futur?

De fet, ara estic a Madrid entre setmana i baixo aquí els caps de setmana i combino la televisió amb el teatre. De moment tinc això i en un futur anar treballant. Tampoc és viure d'això, que també hi ha altres coses que m'agradarien fer a la vida, però no ho sé? podria ser feliç fent moltes feines.

L'obra *El Zoo de Vidre* està dirigida pel director Josep Maria Pou. Què tal és treballar al costat d'un dels directors més importants del país?

Doncs el mateix que treballar al costat d'un director no tant important. El director és el director i és dona la casualitat que a part és un home molt important a Catalunya i es nota que té un coneixement molt extens de la matèria, és un apassionat del què fa i en sap molt. I això t'ensenya molta cosa, molta història, molta cultura del món del teatre.

***El Zoo de Vidre* és una de les més respresentades a nivell teatral. A més, també ha estat adaptada al cinema i a la televisió. El personatge que interpretes, Jim, ha estat interpretat per actors com Kirk Douglas. Quin toc personal aportes?**

M'he basat en com el Pou veu el personatge. Jo no he fet tant una aposta meva del personatge,

sinó que m'he deixat dirigir pel Josep Maria. La direcció ha estat molt cap on ell veia l'obra. Com que ell venia amb la idea molt clara del què volia, no em proposat tampoc. Hem estat molt fidels i pulcres. Així que el que veus, és com el Pou veu el Jim. I suposo que quan va trucar-me ja va veure que podia encaixar en el personatge. És molt espontani, bona persona, sense donar gaires voltes a les coses?

I què t'ha aportat el personatge del Jim?

A nivell professional, és el primer que faig amb "Focus", que és una de les que més obres fa a Catalunya i començar a treballar amb aquesta casa sempre és bo. A nivell professional, també representar una de les obres que més s'han fet a Estats Units i poder dir al currículum que has fet un Tennessee Williams està molt bé i potser t'obre portes. I a nivell personal, treballar amb aquest grup d'actors que són molt macos i molt bona gent, treballar amb el Pou i aprendre com actor, l'anar de bolos, que és la primera vegada que ho faig i per cert, és molt divertit anar de gira i anar coneixent poblacions de Catalunya.

Peter Vives encarna un jove elegant i desenfadat. Foto: Albert Flotats

Una de les escenes més intenses de l'obra és el diàleg entre la Laura i el Jim. Com viviu la Meritxell i tu aquesta escena? Com arribeu a crear aquesta complicitat tant forta entre ambdós?

La vivim molt bé! Al principi la complicitat no la teníem, però mica en mica va creant-se i ara ja ens coneixem i l'escena va canviant. Cada dia la creem des de zero i van sortint coses diferents, mai és exactament igual, hi han matisos que poden fer que la història canviï una mica.

Ser actor implica viure amb la fama. Com la portes? Alguna anècdota a destacar amb algun o alguna fan?

Tant de bo ser actor, significués això, que voldria dir que tots treballem, perquè per molt pocs significa això. Malament, malament, hehe. Per exemple hi ha dies que no et ve de gust, però en general te l'avantatge que la gent et coneix, és molt amable amb tu, excessivament a vegades. Però és això, et tracten bé als llocs.

Finalment, com és el dia a dia d'en Peter Vives?

No té un dia a dia el Peter? perquè si està a Madrid fa unes coses, si està a Barcelona en fa unes altres. És tot molt fàcil; tinc de tot a tot arreu, tinc amics als dos llocs i tinc bastant temps lliure també.